

Predsedstvo CIOFS
Projekt trajne vzgoje
EVANGELIZACIJA

Februar 2011

Tema I: EVANGELIZACIJA – POMEMBNO VPRAŠANJE

Papež Pavel VI: EVANGELII NUNTIANDI (1-6)

Sinteza, komentar in vprašanja: Ewald Kreuzer FSR

V tem delu bomo razmišljali o povzetkih prvih šestih členov apostolske spodbude Pavla VI Evangelii nuntiandi. Objavljena je bila leta 1975 kot rezultat predhodnega dela škofovske sinode in se še danes morda zavedamo njenega pomena bolj jasno kot kdajkoli prej. Čeprav zgrajena navidezno preprosto ima spodbuda »dimenzije dokumenta, ne da bi se samo modno izrazil, ampak to resnično verjamem, da ga lahko brez omahovanja preroško imenujem: sporočilo novih časov in nove evangelizacije« (kardinal Lucas Moreira, Osservatore Romano, tedenska izdaja, 17. januar 2001).

1) Širitev evangelija je služenje.

Trud za oznanjanje evangelija ljudem našega časa živim v upanju, velikokrat pa tudi obremenjenim s strahom in tesnobo, je nedvomno služenje namenjeno ne samo kristjanom ampak vsemu človeštvu. Dolžnost utrjevati (spreobračati) brate, ki smo jo prejeli od Gospoda kot Petrovi nasledniki (Lk 22,32) in ki je za nas vsakodnevna skrb (2 Kor 11,28), je naš življenjski program in program naših dejavnosti ter temeljni napor našega pontifikata; ta dolžnost se zdi še toliko bolj plemenita in potrebna, ker moramo opogumiti naše brate za poslanstvo oznanjevalcev, da bi ga v teh negotovih in zmedenih časih izvrševali z vedno večjo ljubeznijo, vnemo in veseljem.

2) Nova doba evangelizacije.

Cerkev ni želela drugega kot izpolnjevati svoje pravo poslanstvo – oznanjati veselo novico Jezusa Kristusa, naglašeno v dveh temeljnih sporočilih: »Oblecite novega človeka« (Ef 4,24; Kol 3,10; Gal 3,27; Rim 13,14; Kor 5,17) in »Spravite se z Bogom" (2 Kor 5,20). Naredimo to ob deseti obletnici zaključka II. Vatikanskega koncila, katerega zaključke moremo v bistvu strniti v enega samega: Narediti Cerkev, da bo vedno bolj usposobljena oznanjati evangelij človeštvu. Naredimo to eno leto po tretjem generalnem zasedanju škofovske sinode posvečenemu, kot poudarjeno, evangelizaciji. Ob koncu te znamenite seje so se odločili, da z velikim zaupanjem in preprostostjo obljubijo vrhovnemu pastirju Cerkve sadove svojega dela s poudarkom, da pričakujejo od papeža nov zagon, ki bo sposoben v Cerkvi korenito napolnjeni z večno binkošno močjo ustvariti novo dobo evangelizacije.

3) Prinesti krščansko sporočilo modernemu človeku.

Pomembnost teme o evangelizaciji smo večkrat poudarili. »Družbene razmere – smo poudarili na svetem kardinalskem zboru 22. julija 1973 – vse nas zavezujejo, da preverimo metode in z vsemi sredstvi poiščemo in proučimo načine, kako bi modernemu človeku prinesli krščansko sporočilo, v katerem le sam lahko najde odgovore na vprašanja in moč za svoj napor pri graditvi človeške solidarnosti«. Mi pa dodajamo, da, če hočemo pravilno odgovoriti na zahteve koncila in njegova vprašanja, moramo vse to soočiti z dediščino vere, ki jo je Cerkev dolžna ohraniti v njeni nedotakljivi čistosti, obenem pa jo širiti med ljudmi našega časa na kolikor mogoče razumljiv in prepričljiv način.

4) Žgoča vprašanja.

Ta zvestoba sporočilu, katerega služabniki smo, in osebam, katerim ga moramo pristnega in živega posredovati, je osrednja os evangelizacije. Postavljajo se tri žgoča vprašanja:

- Ali je prikrita energija veselega sporočila sposobna tudi danes »zadeti« zavest človeka?
- Do kakšne mere in kako močno more ta evangeljska sila resnično preobraziti človeka tega stoletja?
- Katere metode bi morali danes uporabiti za oznanjevanje evangelija, da bi njegova moč mogla priti do izraza?

Te neznanke jasno nakazujejo temeljno vprašanje, ki si ga Cerkev danes postavlja in ga moremo strniti takole:

Ali se Cerkev po koncilu ali zahvaljujoč koncilu, ki je bil v tistem trenutku zgodovine zanjo ura božje milosti, čuti ali ne bolj primerna za oznanjanje evangelija in za njegovo prepričljivo, duhovno svobodno in učinkovito saditev v srca ljudi?

5) Vprašanje odrešenja ljudi.

Vsi čutimo nujno potrebo, da bi dobili na to vprašanje pošten, preprosto pogumen odgovor in da bi ustrezno ukrepali. Neka taka spodbuda se nam zdi sila pomembna, kajti oznanjevanje evangeljskega sporočila za Cerkev ni izbirna odločitev, pač pa je dolžnost, naložena ji po naročilu Gospoda Jezusa, da bi ljudje verovali in bili odrešeni. Res, to sporočilo je potrebno. Je edinstveno. Je nenadomestljivo. Ne dopušča ne brezbriznosti ne lagodnosti ne poenostavljanja. Je enostavno pogoj za odrešenje ljudi. Predstavlja lepoto razodetja. Vsebuje modrost, ki ni od tega sveta. Sposobno je po sebi prebuditi vero, tisto vero, ki temelji na moči Boga (1 Kor 2,5). Potrebno je, da vam apostol posveti ves svoj čas, vse svoje energije, in za vas žrtvuje, če je potrebno, svoje lastno življenje.

6) Evangelizacijska dejavnost Jezusa Kristusa

Oporoka, ki nam jo je zapustil sam Gospod in jo je zapisal evangelist Luka: »Tudi drugim mestom moram oznaniti evangelij o Božjem kraljestvu, ...«, ima nedvomno velik pomen, ker v enem samem stavku določi Jezusovo poslanstvo: »... ker sem za to poslan.« (Lk 4,43). Te besede pridobijo ves svoj pomen, če jih primerjamo s predhodnimi vrsticami, v katerih je Kristus sam zase uporabil izraz preroka Izaija: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim«. (Lk 4,18; Iz 61,1). Razglašati od kraja do kraja, predvsem najbolj revnim, a pogosto najbolj dojemljivim, veselo oznanilo o izpolnitvi obljube in obnovitvi zaveze z Bogom: to je poslanstvo, po katerem Jezus zase lahko razglaša, da je poslan od Očeta. In vsi vidiki njegovega življenja – učlovečenje, čudeži, učenje, izbira učencev, pošiljanje dvanajsterih, križ in vstajenje, stalna prisotnost med svojimi – so prvine njegove evangelizacijske dejavnosti.

Vprašanja za razmišljanje in pogovor v bratstvu:

- 1) Zakaj je evangelizacija pomembna za poslanstvo Cerkev?
- 2) Vodilo in življenje bratov in sester v FSR je: »izpolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa po zgledu svetega Frančiška Asiškega, ki ga je Jezus navdihoval in mu bil središče življenja z Bogom in ljudmi« (Vodilo čl. 4). Na kakšen specifičen način lahko svetni Frančiškovi bratje in sestre pomagajo Cerkvi pri oznanjanju evangelija ljudem našega časa?

Tema II: DUHOVNOST IN DRUŽBENI NAUK CERKVE

Svetovni dan miru 2011 - Poslanica Benedikta XVI VERSKA SVOBODA - POT DO MIRU (6-10)

Komentar, povzetek in vprašanja: p. Amando Trujillo - Cano, TOR

6. februarja Cerkev obhaja spomin na prve japonske mučence, 26 jih je bilo križanih na griču nedaleč od Nagasakija 5. februarja 1597. V skupini je bilo 6 manjših bratov, 17 japonskih

svetnih Frančiškovihi bratov in še 3 drugi Japonci: jezuitski duhovnik Pavel Miki in njegovi dve katehistinji. Med brati je bil najbolj poznani Peter Battista, španski duhovnik, ki so ga s Filipinov poslali leta 1593 skupaj z drugimi frančiškani, da bi evangelizirali Japonsko. Neutrudno so oznanjali evangelij, gradili cerkve in bolnišnico v Meakoju. Novembra 1596 so prispeli na Japonsko še drugi frančiškani, ker se je njihova jadrnica v viharju potopila. Med njimi je bil tudi Filip od Jezusa, ki se je s Filipinov vračal v rodno Mehiko, da bi bil posvečen v duhovnika. Ko je začel sodelovati v misijonu, ga je cesar Taycosama obsodil na smrt, čeprav je najprej dovolil delovanje krščanskih misijonarjev, kasneje pa si je premislil in izdal odlok o obsodbi na smrt bratov, ki so prišli s Filipinov, in njihovih tovarišev. Skupina je bila prisiljena prepotovati 800 km dolgo pot od Kyota do Nagasakija v mrazu in strahu pred zaporom, mučenjem in javnimPotem ko so bili križani, so jih njihovi rablji prebodli z obeh strani z dvema sulicama, ki sta se prekrizali v prsih in izhajali skozi ramena, kar je povzročilo skoraj trenutno smrt. Filip od Jezusa je bil prvi preboden in je tako postal prvi mehiški mučenec. V enem od svojih pisem iz zadnjih dni Peter Battista tako piše: »...polni Gospodove tolažbe in veselja gremo naprej, kajti v obsodbi je rečeno, da bomo križani, ker smo oznanjali sveti evangelij, drugi pa, ker so sledili evangeliju... Miza, na kateri je bila napisana smrtna obsodba, nas spremlja na poti...Kot sem slišal, nas bodo mučeniško usmrtili prihodnji petek; in prav v petek so nam v Meakoju odrezali del ušesa, kar smo sprejeli kot poseben božji dar.« Ti mučenci nam dajejo priložnost, da razmislimo o našem krščanskem naporu za oznanjevanje evangelija v današnjem svetu ne samo z besedami pač pa z dejanji. Bili so polni poguma in zvesto so pričevali za Kristusa z evangelizacijo in služenjem. Pregarjanje so sprejeli z vedrino in neusahljivim upanjem. Njihovo pričevanje pomaga ponazoriti papeževo poslanico ob svetovnem dnevu miru 2011 v delu, ki poudarja javno dimenzijo vere (6 – 10). To dimenzijo bi morale poznati in spoštovati vse družbe kot pot do resničnega miru in splošnega napredka človeštva.

(6) Kakor vsaka druga svoboščina se tudi verska svoboda, čeprav je njeno izhodišče območje osebe, uresničuje v odnosu do drugih. Svoboda brez odnosa do drugega ni uresničena svoboda. [...] V tej občestveni razsežnosti vsaka oseba ohrani svojo edinstvenost in neponovljivost ter se hkrati v polnosti dopolnjuje in uresničuje.

(7) Izkoriščanje verske svobode za zakrivanje skrivnih interesov, kot so na primer prevrat zakonitega reda, pridobivanje bogastva in ohranjanje moči s strani kake skupine, lahko družbam povzroči velikansko škodo. Fanatizem, fundamentalizem in druge človekovemu dostojanstvu nasprotne prakse niso nikdar opravičeni, zlasti še, če so storjeni v imenu vere. Izpovedovanje vere se ne sme nikoli izkoriščati ali vsiljevati. Potrebno je torej, da države in druge človeške skupnosti nikoli ne pozabijo, da je verska svoboda pogoj za iskanje resnice, resnica pa se nikoli ne vsiljuje z nasiljem, ampak »z močjo same resnice«. [...] Kako bi mogli zanikati prispevek velikih religij sveta k razvoju civilizacije? [...] Tudi v današnji, čedalje bolj globalizirani družbi so kristjani – ne samo na področju odgovorne družbene, gospodarske in politične dejavnosti, ampak tudi s pričevanjem njim lastne ljubezni in vere – poklicani, da dajo dragocen prispevek k napornemu in vzvišenemu urejanju človeških stvarnosti. Izključitev vere iz javnega življenja jemlje veri njen življenjski prostor, ki se odpira v presežnost. Brez tega temeljnega izkustva je težko usmerjati družbo k vsesplošnim etičnim načelom, težko je urejati narodne in mednarodne zakonodaje, v katerih so temeljne pravice in svoboščine v polnosti priznane in uresničene, kakor to predlagajo žal ne dovolj upoštevani in še vedno spodbijani smotri Splošne deklaracije o človekovih pravicah iz leta 1948.

(8) Ne smemo pozabiti, da sta verski fundamentalizem in laicizem posebni in skrajni obliki zavračanja legitimnega pluralizma in načela laičnosti. Oba namreč absolutizirata omejeno in enostransko gledanje na človeško osebo; v prvem primeru dajeta prednost verskemu integralizmu, v drugem pa racionalizmu. Družba, ki želi vsiliti ali pa, nasprotno, zanikati vero z nasiljem, je krivična do človeka in Boga, prav tako do same sebe. Bog kliče človeštvo k sebi z načrtom svoje ljubezni, ki obsega človeka v njegovi naravni in duhovni razsežnosti in pričakuje

njegov odgovor v svobodi in odgovornosti, z vsem srcem in vsem osebnostnim in občestvenim bitjem. [...] Prav zaradi tega zakoni in ustanove neke družbe ne smejo biti oblikovani tako, da prezrejo religiozno razsežnost državljanov ali da jo popolnoma izločijo. [...] Pravna ureditev, ki na narodni in mednarodni ravni soglašala ali dopušča verski ali protiverski fanatizem, ne spolnjuje svojega poslanstva, ki je v obrambi in pospeševanju pravičnosti in pravic vseh. [...] Vse to izpostavlja družbo nevarnosti političnih in ideoloških totalitarizmov, ki pretirano poudarjajo družbeno oblast, medtem ko svobodo vesti, misli in vere omejujejo in zatirajo kot možne tekmice.

(9) Dediščina načel in vrednot, ki jih izraža pristna vernost, je za narode in njihov etos bogastvo. Dediščina neposredno nagovarja vest in razum moških in žensk, spominja na nujnost moralnega spreobrnjenja, spodbuja k prizadevanju za krepostno življenje in približevanje drugemu v ljubezni, v znamenju bratstva ter članstva v veliki človeški družini. V spoštovanju pozitivne laičnosti državnih ustanov je treba vedno priznavati družbeno razsežnost vere. V ta namen je za celosten razvoj osebe in harmoničnost družbe temeljnega pomena zdrav dialog med družbenimi in verskimi ustanovami.

(10) V globaliziranem svetu, za katerega sta značilni multikulturalnost in multikonfesionalnost, so lahko velika verstva pomemben dejavnik edinosti in miru za človeško družino. [...] Voditelji velikih verstev so glede na svoj položaj, vpliv in avtoriteto v svojih skupnostih prvi poklicani k medsebojnemu spoštovanju in dialogu. Kristjani pa so zaradi vere v Boga, Očeta Gospoda Jezusa Kristusa, poklicani živeti kot bratje, ki se srečujejo v Cerkvi in sodelujejo pri graditvi sveta, v katerem osebe in narodi »ne bodo storili nič hudega, nič pogubnega ..., kajti dežela bo polna spoznanja Gospodovega, kakor vode pokrivajo morsko globino« (Iz 11,9).

Vprašanja za razmišljanje in pogovor v bratstvu:

- 1) Razmišljaj o konceptih fanatizma, fundamentalizma, sekularizma in ideološkega totalitarizma ter pogovarjajte se v bratstvu, kako so razumljeni v današnjem svetu.
- 2) Preberi Splošno deklaracijo o človekovih pravicah (Združeni narodi, 1948) in izmenjajte svoje poglede v bratstvu.
- 3) Kakšen dialog poteka med civilnimi in verskimi ustanovami v deželi, kjer živiš?
- 4) Kako lahko bratstvo FSR spodbuja edinost in mirno sožitje v človeški družbi znotraj različnih multietničnih in multireligioznih skupnosti?